

P. J. Kwiecień
22.12.11
10057

Warszawa, 16 grudnia 2011 r.

DRO-III-0702-5/ 3 /11

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Sanny Tanie Marszałku

w odpowiedzi na pismo z dnia 18 listopada 2011 r. (znak: BPS/DSK-043-11/11), przy którym przesłane zostało oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Karczewskiego na drugim Posiedzeniu Senatu w dniu 17 listopada 2011r., przedstawiam poniższe informacje w sprawie poruszonej przez Pana Senatora. Jednocześnie informuję, że odpowiedź na interpelację została przygotowana z wykorzystaniem informacji przekazanych przez Ministerstwo Skarbu Państwa.

Na wstępie pragnę poinformować, że negocjacje ze stroną rosyjską prowadzone były na zasadach określonych w ustawie z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443, z późn. zm.), Rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 2000 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 79, poz. 981) oraz regulacji wewnętrznych Ministerstwa Gospodarki. Zespół negocjacyjny pod przewodnictwem Ministra Gospodarki zajmował się przede wszystkim prowadzeniem rozmów w zakresie wielkości dostaw gazu, a negocjacje aneksu do kontraktu jamalskiego prowadzone były równolegle na szczeblu korporacyjnym.

Odnosząc się do pytania Pana Senatora dotyczącego instrukcji negocjacyjnych informuję, że dokumenty te mają charakter niejawnny. Niemniej jednak należy podkreślić, że w początkowej fazie negocjacji ze stroną rosyjską w sprawie dostaw gazu ziemnego do Polski rozważany był scenariusz przedłużenia horyzontu czasowego dostaw gazu do 2037 r. Warto dodać, że 15 – 20 letni horyzont czasowy w kontraktach na dostawy gazu w Europie należy

zaliczyć do standardów, czego przykładem może być: włoska ENI (do 2035 r.), niemieckie E.ON (do 2035 r.) i VNG (do 2031 r.). Ostatecznie zdecydowano nie zmieniać obowiązującego wówczas *Protokołu dodatkowego do Porozumienia między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Federacji Rosyjskiej o budowie systemu gazociągów dla tranzytu rosyjskiego gazu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i dostawach rosyjskiego gazu do Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia 25 sierpnia 1993 r.*, podpisanego w Warszawie dnia 12 lutego 2003 r., który przewiduje realizację dostaw gazu do 2022 r. Do najważniejszych argumentów przemawiających za utrzymaniem terminu 2022 r. dla dostaw gazu ziemnego z kierunku wschodniego należy zaliczyć:

- dynamiczne zmiany na światowym rynku gazu ziemnego – wzrost pozyskania gazu z złóż niekonwencjonalnych w Ameryce Północnej,
- rozwój rynku gazu skroplonego LNG,
- zmianę relacji cenowych na europejskim rynku gazu ziemnego w latach 2009 – 2010, (ceny gazu w ramach kontraktów *spot* były konkurencyjne wobec cen gazu w ramach kontraktów długoterminowych, które są uzależnione od notowań produktów ropopochodnych).

Powyższe globalne tendencje z rynku gazu przełożyły się na rynek gazu ziemnego w Polsce – realizacja inwestycji w zakresie budowy terminala LNG w Świnoujściu oraz intensywne prace poszukiwawcze gazu w złożach niekonwencjonalnych.

Odnosząc się do pytania Pana Senatora dotyczącego braku zmiany formuły cenowej gazu w zakończonych w dniu 29 października 2010 r. negocjacjach, uprzejmie informuję, że kwestie związane ze zmianami formuły cenowej nie były przedmiotem negocjacji gazowych prowadzonych w latach 2009 – 2010. Podstawowym celem rozmów prowadzonych ze stroną rosyjską było uzupełnienie deficytu w dostawach gazu z kierunku z kierunku wschodniego, wynikającego z zaprzestania realizacji zobowiązań kontraktowych przez spółkę RosUkrEnergó w styczniu 2009 r. Zgodnie z treścią porozumienia międzyrządowego, aneks nr 35 do kontraktu jamalskiego zawarty 29 października 2010 r. pomiędzy PGNiG S.A. i OOO Gazprom Export dotyczył zwiększenia wolumenu dostaw realizowanych przez stronę rosyjską. Jednocześnie PGNiG S.A. uzyskało preferencyjne warunki cenowe w latach 2010-2014 (włącznie) za ilości odebrane w danym roku dostawy ponad minimalne roczne ilości kontraktowe. Analizując kwestie cen gazu warto podkreślić, że do 2006 r. cena importowanego z Federacji Rosyjskiej gazu do Polski była jedną z najniższych cen, po jakich

rosyjski gaz był nabywany przez państwa Unii Europejskiej. W 2006 roku ówcześni negocjatorzy zgodzili się na prawie 10% podwyżkę cen w tzw. kontrakcie jamalskim. Doświadczenia z 2006 r. przemawiają za tym, że w obliczu deficytu gazu nie należy rozszerzać negocjacji gazowych w sprawie dostaw gazu ze stroną rosyjską o kwestię zmiany formuły cenowej.

W kwestii sposobu ustalania wysokości taryfy na przesył gazu ziemnego gazociągiem jamalskim należy wskazać, iż zgodnie z przepisami prawa taryfa ta zatwierdzana jest przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Aktualnie obowiązuje taryfa zatwierdzona decyzją Prezesa URE z dnia 8 lipca 2011 r.

Odnosząc się do kwestii kontraktu zawartego przez PGNiG S.A. z firmą Vitol na dostawy w punkcie Cieszyn, należy podkreślić, iż ostateczny wybór oferty był wynikiem w pełni konkurencyjnej procedury. Podana publicznie w maju 2011 r. przez PGNiG S.A. szacowana wartość kontraktu została obliczona w oparciu o najlepsze standardy uwzględniające założenia do kalkulacji, właściwe dla okresu obowiązywania kontraktu. Szacowana wartość kontraktu nie odpowiada aktualnemu kosztowi zakupu gazu. Jest to średnia szacunkowa cena dla okresu 01.10.2011 – 01.10.2014 r., która została skalkulowana na podstawie prognoz cenowych przedstawianych w maju 2011 r. na odpowiednich platformach rynkowych gazu ziemnego w Europie. Należy przy tym zwrócić uwagę, że 100% ceny kontraktowej jest indeksowane do cen spotowych na rynku niemieckim. Jednocześnie europejskie projekcje cenowe z maja 2011 zakładały, że w okresie 2011-2014 nastąpi istotny wzrost ceny gazu w Europie.

Aktualnie ceny rynkowe są znacznie niższe niż szacowane w maju br. Obecna cena gazu z kontraktu z Vitol jest znacząco niższa niż podana w oświadczeniu przez Pana Senatora.

Odnosząc się do kolejnej kwestii dotyczącej potencjalnych nadwyżek gazu i sposobu ich zagospodarowania należy zwrócić uwagę na fakt, iż w kolejnych latach przewidywany jest wzrost krajowego zapotrzebowania na gaz ziemny. W szczególności należy mieć tu na względzie analizowane i przygotowywane projekty inwestycyjne w bloki energetyczne działające w oparciu o gaz ziemny. Biorąc powyższe pod uwagę, brak podstaw dla przesądzenia, iż w momencie oddania do użytkowania terminala LNG w Świnoujściu będzie występowała nadwyżka gazu na rynku krajowym. Zależać to będzie od wielu czynników dotyczących m.in. cen gazu, dostępu do zdywersyfikowanych źródeł pozyskania gazu,

kosztów pozwoleń na emisję CO₂, potrzebą intensyfikacji modernizacji i wymiany bloków energetycznych. Jeżeli jednak podaż gazu przewyższyłaby popyt, to obecne połączenia z systemami Niemiec i Czech i realizowane w tym zakresie inwestycje pozwalają na przesyłanie nadwyżek gazu poza Polskę, co wpływa na zmniejszenie ewentualnego ryzyka w działaniach spółek obrotu gazem. Ponadto obecnie zawarte kontrakty na dostawy gazu zawierają zwykle pewien margines elastyczności pozwalający na nieodebranie całego zakontraktowanego wolumenu bez ponoszenia konsekwencji finansowych.

Przedkładając powyższe informacje wyrażam przekonanie, że będą one stanowiły wyczerpującą odpowiedź na pytania, zgłoszone przez Pana Senatora w oświadczeniu.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z.p.
Mieczysław Kasprzak
SEKRETARZ STANU